

El petit príncep

Antoine de Saint-Exupéry

Traducció de Mercè Ubach

Il·lustracions originals de l'autor

Em penso que per escapar-se va aprofitar
una migració d'ocells salvatges.

A en Léon Werth

Demano perdó als nens per haver dedicat aquest llibre a una persona adulta. Però tinc una excusa de pes: aquesta persona adulta és el millor amic que tinc al món. I encara en tinc una altra: aquesta persona adulta ho pot entendre tot, fins i tot els llibres per a nens. A més, tinc una tercera excusa: aquesta persona adulta viu a França, on passa gana i fred. Necessita consol. Si amb totes aquestes excuses no n'hi ha prou, m'agradaria dedicar aquest llibre al nen que aquest adult va ser en el passat. Tots els adults primer han estat nens. (Encara que pocs se'n recordin.) De manera que corregeixo la dedicatòria:

*A EN LÉON WERTH
quan era petit*

Una vegada, quan tenia sis anys, vaig veure una imatge magnífica, en un llibre sobre la selva verge que es titulava *Històries viscudes*. Representava una boa que s'empassava una fera.

Al llibre hi deia: «Les boes s'empassen la presa tota sencera, sense mastegar-la. Després no es poden moure i dormen durant els sis mesos de la digestió».

Llavors vaig reflexionar molt sobre les aventures de la jungla i jo també vaig aconseguir fer el meu primer dibuix amb un llapis de color. El meu dibuix número 1. Era així:

Vaig ensenyar la meva obra mestra als grans i els vaig preguntar si el dibuix els feia por.

«I per què hauria de fer por, un barret?», em van contestar.

El meu dibuix no representava cap barret. Representava una serp, una boa, digerint un elefant. Llavors vaig dibuixar l'interior de la boa, perquè els grans ho poguessin entendre.

Sempre necessiten explicacions. El meu dibuix número 2 era així:

Els grans em van aconsellar que deixés estar els dibuixos de boes obertes o tancades, i que m'interessés més aviat per la geografia, la història, el càlcul i la gramàtica. Va ser així com, a l'edat de sis anys, vaig abandonar una magnífica carrera de pintor. M'havia desanimat el fracàs dels meus dibuixos número 1 i número 2. Els grans no entenen mai res tots sols, i per als nens és molt pesat haver-los de donar explicacions tota l'estona...

Per això vaig haver de triar un altre ofici, i vaig aprendre a pilotar avions. He volat una mica per tot el món. I és evident que la geografia m'ha servit molt. Sabia distingir, a primer cop d'ull, la Xina d'Arizona. És molt útil, si t'has perdut de nit.

Així, al llarg de la vida he tingut un munt de contactes amb un munt de gent important. Hi he conviscut molt, amb els adults. Els he vist de molt a prop. I això no m'ha fet millorar gaire l'opinió que en tinc.

Quan en coneixia algun que em semblava una mica lúcida, feia amb ell l'experiment amb el dibuix número 1, que encara conservo. Volia saber fins on arribava la seva capacitat de comprensió. Però sempre em contestaven: «És un barret». Llavors no li parlava ni de boes, ni de selves verges, ni d'estrelles. Em posava al seu nivell. Li parlava de bridge, de golf, de política i de corbates. I l'adult estava molt content de conèixer un home tan assenyat...